

Jag är trött

Jag är trött. Jag är trött på att varje morgon försova mig en timme och trött på att rusa. Jag är trött på den obekväma tröjan jag klär på mig och trött på de urlakade jeansen jag tvingar över mina trötta låår. Jag är trött på att varje morgon vara tvungen att hälsa på den jobbiga granntanten då hon står och vattnar sina blommor. De ser också trötta ut.

Jag är trött på skola, trött på läxor och lektioner. Jag är trött på att inte vara bra, trött på att inte räckta till. Jag är trött på att vistas på platser där den gråa cementen dämpar stämningen och trött på att åka på asfaltens ojämna yta och känna hur bilen guppar i groparna.

Jag är trött på att vara trött. Är så trött att det trötta i mig tröttnat. Jag är trött på att vara tvungen att spela lycklig och nöjd. Jag är fan inte lycklig och nöjd! Jag är trött. Lika urlakad som mina jeans. Urtvättad. Urtrött.

Jag är trött på att se på mig själv. Trött på mitt tunna hår, mitt runda ansikte och min oformade kropp som blir antastad av gubbarnas blickar då jag går på dessa gator. Blir de inte trötta på att titta?

Jag är trött på allt negativt, dåligt och orättvist. Trött på att läsa om krig. Bomber som smäller i öst och väst. Jag är trött på att oro mig om framtiden. Trött på att vara rädd och osäker som haren jag bländar med bilens långljus om natten. Vänster, höger, center? Vilken ska den välja? Haren tröttnar säkert också.

Precis som jag. Jag tröttnar. Jag är bara en människa, precis som alla andra. En liten människa som vill så mycket, kan så mycket, men är så trött. Det är som att jag fastnat i en melankolisk melodi, där instrumenten ljuder till långsam sång. Till slut blir sången också trött. Trött att höra på, trött att skriva, trött att läsa. Precis som jag.